

Sygn. akt VI Ka 736/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Aleksandra Mazurek

Sędziowie: SO Agnieszka Wojciechowska-Langda

SO Michał Chojnowski (spr.)

protokolant: p.o. protokolant sądowy Agnieszka Karpińska

przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 12 października 2016 r. w Warszawie

sprawy M. K. syna J. i R., ur. (...) w M.

oskarżonego o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 15 marca 2016 r. sygn. akt II K 783/14

wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego z opłaty za drugą instancję oraz pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO Aleksandra Mazurek SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda SSO Michał Chojnowski

Sygn. akt VI Ka 736/16

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony, o to że w dniu 16 października 2009 roku w C., woj. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał 39 torebek foliowych zamykanych strunowo zawierających substancje psychotropowe w postaci amfetaminy o łącznej wadze 42, 04 grama brutto oraz 1 torbę foliową zawierającą substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze 100,80 grama brutto, co stanowi znaczną ilość w.w. substancji, tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy w Otwocku wyrokiem z 15 marca 2016 roku, sygn. akt II K 783/14 uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu z tym ustaleniem, że posiadał on 40 torebek foliowych zawierających substancje psychotropowe w postaci amfetaminy o łącznej wadze 118, 81 grama netto i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w wysokości 1000 złotych na rzecz Ośrodka (...), na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i zarzucił mu rażąco niewspółmierność orzeczonej kary poprzez niezastosowanie warunkowego zawieszenia kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wynikające z nierozważenia wszystkich wskazań przewidzianych w art. 69 § 2 k.k., oparcia odmowy zawieszenia wykonania kary na ilości posiadanych narkotyków, co jako dyrektywa z art. 53 § 1 k.k. nie stanowi przesłanki orzekania o zawieszeniu wykonania kary.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zawieszenie wykonania orzeczonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja obrońcy okazała się bezzasadna, tym samym nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu odwoławczego wyrok Sądu pierwszej instancji jest w zaskarżonym zakresie prawidłowy. Na wstępie podkreślić należy, że rażąco niewspółmierność kary, o jakiej mowa w treści art. 438 pkt 4 k.p.k., może zachodzić jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na jej wymiar można byłoby przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej. Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku prowadzi jednakże do wniosku, iż Sąd Rejonowy przy wymiarze kary prawidłowo uwzględnił całokształt okoliczności tak obciążających, jak i łagodzących stosownie do dyrektyw określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k. Biorąc bowiem pod uwagę ustawowe zagrożenie za przypisane oskarżonemu przestępstwo przewidziane przez ustawę obowiązującą w chwili jego popełnienia, tj. do 6 miesięcy do 10 lat pozbawienia wolności, wymierzonej kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności, a zatem najłagodniejszej z możliwych nie sposób uznać za rażąco niewspółmierną.

Powyższej oceny nie kwestionuje również sam obrońca, tym samym przejść należy do głównej argumentacji podniesionej w apelacji, a mianowicie przekonania obrońcy oskarżonego o wadliwym zaniechaniu zastosowania wobec M. K. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że wbrew pogładowi skarżącego, Sąd meriti prawidłowo uznał, iż wobec oskarżonego nie zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, a zatem jedynie kara pozbawienia wolności w postaci bezwzględnej osiągnie wobec niego swoje cele.

W powyższym przekonaniu utwierdza przede wszystkim fakt dotychczasowej karalności oskarżonego, w tym za cztery przestępstwa stypizowane w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii. Okoliczność ta wskazuje wprost, że M. K. kilkakrotnie prezentował już lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego, tym samym brak jest podstaw do przyjęcia, że zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary zostałyby przez oskarżonego docenione i właściwie wykorzystane. Opinii tej nie zmienia również podniesiona w apelacji kwestia, że od czasu popełnienia czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania upłynęło siedem lat, a M. K. nie dopuścił się w tym okresie kolejnego przestępstwa. Jakkolwiek jest to postawa pozytywna i pożądana, to przy tak znacznym naruszeniu przez oskarżonego norm prawnych w przeszłości, zastosowanie wobec niego środka probacyjnego byłoby nadmierną pobłażliwością i prowadzić mogłoby do wytworzenia u niego poczucia bezkarności i braku poszanowania dla porządku prawnego.

Wreszcie za niewystarczającą do zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji w zaskarżonym zakresie uznać należało okoliczność, że M. K. prowadzi obecnie ustabilizowany tryb życia, poczuwa się do odpowiedzialności za dziecko swoje i swojej konkubiny, a także pracuje zawodowo. Jest to bowiem normalne działanie każdej dorosłej, odpowiedzialnej i troszczącej się o siebie i bliskich osoby, która nie może być traktowana jako czynnik zasługujący na szczególną gratyfikację.

Sąd odwoławczy podziela przeświadczenie apelującego, iż wykonanie kary po upływie znacznego okresu od popełnienia przestępstwa zapewne nie spełnia swojej roli represyjnej i resocjalizacyjnej w stopniu tożsamym do kary wymierzonej i odbywanej w krótszym odstępie czasu, jednakże argument ten odnosi do kar wszelkiego rodzaju,

nie tylko kary izolacyjnej, ponadto omawiany odstęp czasowy nie może samodzielnie stanowić podstawy łagodzenia wymierzanych kar, gdyż byłoby to sprzeczne z celem ich orzekania.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, gdyż wobec jego sytuacji majątkowej, tj. niskich zarobków oraz konieczności utrzymania rodziny, a także odbycia kary pozbawienia wolności, ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.